

SVENSK KRÖNIKA

Första halvåret 1981

I. Lagstiftning

Ny justitieminister

Inledningsvis bör nämnas att när företrädarna för det moderata samlingspartiet i maj 1981 lämnade regeringen, bland dessa ingick justitieministern Håkan Winberg. Ny justitieminister i koalitionsregeringen mellan centerpartiet och folkpartiet blev kammarrättspresidenten Carl Axel Petri (opolitisk), tidigare konsultativt statsråd i justitiedepartementet.

Fängelse

Riksdagen har antagit förslaget i prop. 1980/81:44 (se NTfK 1981 s. 63 f) att sänka minimitiden för fängelsestraff till 14 dagar. Under riksdagsbehandlingen underströks (se justitieutskottets betänkande 1980/81:32) att beträffande rattfylleri skall möjligheten att döma till kortare straff än en månad tillämpas endast i klara undantagsfall. Ändringen trädde i kraft den 1 juli 1981 (SFS 1981: 328 f).

Interneringspåföljdens avskaffande och straffet för grovt narkotikabrott m. m.

Förslagen i prop. 1980/81:76 om slopande av påföljden internering, införande av en särskild straffskärpningsregel, höjning av minimistraffet för grovt narkotikabrott m. m. (se NTfK 1981 s. 64 f) har godtagits av riksdagen och trädde i kraft den 1 juli 1981 (SFS 1981:211 f).

Miljöbrott

De i tidigare krönikor redovisade planerna (se NTfK 1979—80 s. 294 och 1981 s. 65) på ett förstärkt straffrättsligt skydd för den yttre miljön har nu lett till lagstiftning. Som en komplettering till olika speciallagar med förbud, bestämmelser om förprovning och särskilda straffbestämmelser har en allmän bestämmelse om miljöbrott förts in i brottsbalken. Bestämmelsen, som grundas på förslag i prop. 1980/81:108, tar sikte främst på de mera allvarliga fallen av brott mot miljön. Enligt bestämmelsen skall den som förorenar mark, vatten eller luft på ett sätt som medför eller kan medföra hälsorisker för människor eller sådana skador på djur eller växter som inte är av ringa betydelse eller annan betydande olägenhet i miljön kunna dömas för miljöbrott till böter eller fängelse i högst två år. Dessamma skall gälla om någon förvarar avfall eller annat ämne på ett sätt som genom förorening kan medföra sådana hälsorisker, skador eller olägenheter. Som ett tredje fall anges att någon orsakar betydande olägenhet i miljön genom buller, skakning eller strålning. I grova fall skall fängelse i upp till sex år kunna ådömas.

Även grov oaktsamhet har straffbelagts med böter eller fängelse i högst två år som vållande till miljöstörning.

En gärning som i och för sig skulle vara att bedöma som miljöbrott blir emellertid inte brottslig om en behörig myndighet har tillåtit förfarandet eller om det anses allmänt vedertaget. Vidare har gjorts ett generellt undantag från straffbarhet för fall då gärningen med hänsyn till omständigheterna kan anses försvarlig.

Undantagen är motiverade främst av att en i och för sig miljöfarlig gärning ibland måste tillåtas av hänsyn till andra straka samhällsintressen.

Genom de valda straffsatserna kommer preskriptionstiden att uppgå till fem år i normalfall och tio år för grova fall av miljöbrott. För att hindra att miljöfarliga gärningar vars effekt uppträder efter en lång tid blir straff fria har brottet konstruerats så att ny preskriptionstid börjar löpa då effekten av en miljöförorening uppstår.

De nya bestämmelserna trädde i kraft den 1 juli 1981 (SFS 1981:469).

Främjande av flykt och kriminalisering av s.k. falska telefonrecept

Färdigt är numera också det lagstiftningsarbete beträffande brottet främjande av flykt och kriminalisering av s.k. falska telefonrecept, varom har talats i tidigare krönikor (se NTfK 1979—80 s. 295 och 1981 s. 65). Tillämpningsområdet för brottet främjande av flykt har vidgats något och förberedelse till brottet har straffbelagts (se prop. 1980/81:106 och justitieutskottets betänkande 1980/81:38). Problemet att komma till rätta med intelefonering av recept av obehöriga personer, s.k. falska telefonrecept, har i samma lagstiftningsärende lösts så att i läkemedelsförordningen införs ett förbud mot att obehörigen ge sig ut för att vara läkare, tandläkare eller veterinär i syfte att få läkemedel utlämnade.

Även de nu nämnda ändringarna trädde i kraft vid halvårsskiftet 1981 (SFS 1891:462 f).

Videogram med våldsinslag

Den i alla nordiska länder hastigt aktualiserade frågan om åtgärder mot videogram med våldsinslag har i Sverige lett till en provisorisk lagstiftning med verkan från den 1 juli 1981 (SFS 1981:485).

Av de två alternativa förslag till lagstiftning som i december 1980 lades fram i departementspromemorian DsJu 1980:14 (se NTfK 1981 s. 65 f) anslöt sig justitieminister Håkan Winberg i prop. 1980/81:76 närmast till det alternativ, vari förbjöds endast spridning till barn av videogram med våldsinslag. Justitieministern framhöll att han från principiella synpunkter hade förståelse för dem som förordat att man borde avvakta nu pågående utredningar, främst yttrandefrihetsutredningen och videogramutredningen, och alltså avstå från att lagstifta i nuvarande skede. Det mycket starka intresset av att bereda barn och ungdom skydd mot riskerna att utsättas för skadeverkningar vägde dock enligt justitieministern över till förmån för att lagstifta i ämnet redan nu. En sådan lag måste dock enligt justitieministern utformas så att den innebär så liten risk som möjligt för yttrandefriheten. Lagen borde därför direkt ta sikte på att hindra spridning till barn av videogram (och filmer) med våldsinslag.

Under riksdagsbehandlingen enade sig majoriteten i det beredande utskottet, konstitutionsutskottet (betänkande 1980/81:28), om att spridningsförbudet till barn borde kompletteras med ett förbud mot spridning till vuxna av mycket grova våldsskildringar. Som skäl åberopades främst att det åsyftade skyddet för barn och ungdom annars skulle bli otillräckligt.

Inför omröstningen i riksdagen åberopade företrädare för det moderata samlingspartiet — under ledning av dåmera riksdagsmannen Håkan Winberg — en tämligen ny grundlagsregel, enligt vilken en sjättedel av de röstande i en riksdags-

omröstning kan få till stånd 12 månaders uppskov med ett lagförslag som begränsar någon av de grundläggande fri- eller rättigheterna (2 kap. 12 § regeringsformen). Med stöd av denna regel beslutades sedan att lagförslaget, såvitt avsåg förbud mot spridning till vuxna, skulle vila i 12 månader medan förslaget i övrigt antogs att gälla från och med den 1 juli 1981.

Den antagna bestämmelsen lyder:

Filmer och videocram med ingående skildringar av verklighetstrogen karaktär som återger våld eller hot om våld mot människor eller djur får inte i yrkesmässig verksamhet eller annars i förvärvssyfte lämnas ut till barn under femton år eller spelas upp vid särskilt anordnad visning, när något sådant barn är närvarande.

Det uppskjutna lagförslaget lyder:

Filmer och videocram med närgångna eller långvariga skildringar av att någon utsätts för rätt eller sadistiskt våld får inte i yrkesmässig verksamhet eller annars i förvärvssyfte spridas till allmänheten genom saluhållning eller annat tillhandahållande eller genom visning, såvida spridandet med hänsyn till framställningens syfte och sammanhang samt omständigheterna i övrigt är uppenbart oförsvarligt.

Kommittébetänkanden m. m.

Integritetsskyddskommitténs betänkande (SOU 1980:8) *Privatlivets fred* (se NTFK 1979—80 s. 294) har tillsammans med remissyttrandena över betänkandet överlämnats till yttrandefrihetsutredningen för att beaktas vid arbetet med en ny grundlag för yttrandefriheten.

Sexualbrottskommittén har i ett betänkande (DsJu 1981:8) *Åtalsregler vid misshandel* föreslagit att det inte längre skall behövas angivelse från offret för att åklagaren skall kunna åtala för misshandel i hemmet. Förslaget väntas få störst betydelse vid kvinnomisshandel. Kvinnomisshandel sker nämligen oftast i hemmet. Men även barnmisshandel berörs av förslaget eftersom misshandel av barn också för det mesta sker i hemmen. De skäl som främst ligger till grund för kommitténs förslag är följande. Det gäller enligt kommittén för det första att inskräpa att misshandel av kvinnor eller barn i hemmen är ett allvarligt brott som är lika straffvärt som misshandel i andra sammanhang. Kommittén räknar för det andra med att förslaget åtminstone i vissa fall kommer att underlätta för misshandlade kvinnor att förändra sin svåra situation genom att de praktiska möjligheterna till hjälp från myndigheternas sida förbättras. Genom att de rättsvärdande myndigheterna kommer att mer ingående undersöka vad som ligger bakom en misshandelsanmälan ökas nämligen utsikterna för att kvinnans svåra situation blir känd också för andra myndigheter som kan ha möjligheter att hjälpa henne. Tillsammans med andra åtgärder kan förslaget enligt kommittén åtminstone på sikt medverka till att den nu ofta förekommande kvinnomisshandeln minskas.

I ett betänkande (SOU 1981:38) Om hets mot folkgrupp har diskrimineringsutredningen föreslagit att straffbestämmelserna om *hets mot folkgrupp* i brottsbalken och tryckfrihetsförordningen kompletteras så att inte bara avgränsade folkgrupper, såsom exempelvis mongoler, vita, jugoslaver och samer utan även kollektiv av sådana folkgrupper, såsom invandrare och utlänningar, kan bli föremål för skydd. Bakgrunden till förslaget är att justitiekanslern och riksåklagaren vid prövning av flygblad med grovt nedsättande omdömen om gruppen invandrare i Sverige funnit att tryckfrihetsförordningens och brottsbalkens regler om hets mot folk-

grupp inte är tillämpliga i sådana fall. Ett annat förslag från utredningen innebär att brottet förolämpning, som i regel bara kan åtalas av målsäganden, skall läggas under allmänt åtal i fall där någon har förolämpats på grund av hans ras, hudfärg, nationella eller etniska ursprung eller trosbekännelse. För åtal skall dock krävas att målsäganden anger brottet till åtal och att åtal bedöms vara nödvändigt från allmän synpunkt.

Tanken på att införa *företagsböter* som en ny straffrättslig påföljd (se NTfK 1978 s. 256) har mött stark kritik. Förslagen i betänkandet DsJu 1978:5 och promemorian DsJu 1979:10 har kritiserats bl. a. i fråga om val av rättssubjekten för företagsböter, tillämpningsområdet och sättet att beräkna bötesbeloppet. Inom justitiedepartementet har man arbetat vidare med de problem som består i att brott begås inom ramen för den icke-seriösa näringsverksamheten, t. ex. systematiska överträdelse av näringsreglerande författningar. I en nyligen framlagd promemoria (DsJu 1981:3) Ekonomiska sanktioner vid brott i näringsverksamhet anvisas två vägar att komma till rätta med problem av det aktuella slaget, förverkande och avgifter. — För det första föreslås att man utvidgar möjligheterna att förverka sådana vinster som har uppkommit till följd av att brott har begåtts inom ramen för ett företags verksamhet. Denna möjlighet finns redan nu i viss utsträckning. Enligt förslaget införs emellertid en generell bestämmelse i brottsbalken, som innebär att otillbörliga ekonomiska fördelar av det här slaget, besparingar likaväl som rena förtjänster, kan förverkas när det inte i det särskilda fallet skulle vara otillbörligt. I promemorian föreslås också vissa principer för hur avgifter skal kunna användas som påföljder för företag och andra juridiska personer, när gällande regler överträds. Det framhålls att denna utväg bör tillgripas med försiktighet men att den på en del klart avgränsade områden kan ha en betydelsefull funktion. För sådana fall anvisas vilka typer av tekniska lösningar som bör tillgripas för att på en gång effektivitets- och rättssäkerhetsintressena skall tillgodoses.

Fängelsestraffkommittén (direktiv, se NTfK 1978 s. 265) har fått tilläggsdirektiv att utreda om *övervakningsnämnderna kan avskaffas*. Övervakningsnämnderna, som i sin nuvarande form har funnits sedan brottsbalkens tillkomst år 1965, är de organ som leder kriminalvården i frihet. Nämnderna beslutar i olika frågor rörande dem som står under övervakning efter dom på skyddstillsyn eller efter villkorlig frigivning från fängelse. Justitieministern underströk i tilläggsdirektiven sin uppskattning av det värdefulla arbete som har utträttats och utträttas i övervakningsnämnderna. Men i det rådande ekonomiska läget måste man beakta att de flesta fördelarna med övervakningsnämndernas verksamhet kan tas till vara även om nämnderna avvecklas. För att man skall kunna spara in kostnaderna för nämnderna — ca 10 milj. kr årligen — bör utredas om nämnderna kan avskaffas och deras uppgifter fördelas på andra instanser. Vissa frågor kan därvid böra ankomma på de allmänna domstolarna, medan andra kan handhas av regionala styrelser eller tjänstemän inom kriminalvården. Justitieministern framhöll till slut att fängelsestraffkommittén närmare måste studera de olika effekterna av ett avskaffande av övervakningsnämnderna. Den tidigaste tidpunkten för ett avskaffande är enligt justitieministern den 1 juli 1982.

Frågan om *påföljdsval vid rattfylleri* har uppmärksamats i riksdagen vid flera tillfällen på senare tid. Vad särskilt gäller frågan om betingelserna för att välja

vård i frihet i stället för normalpåföljden fängelse väckte det uppmärksamhet att en sammanställning av t. f. professorn Hans Klette utvisade stora skillnader mellan landets tingsrätters praxis; i vissa landsdelar utdömdes vård i frihet aldrig eller nästan aldrig, medan av andra tingsrätters statistik framgick att en dom till vård i frihet kunde förekomma på varje eller varannan dom till fängelse. Enligt riksdagen (justitiekommitténs betänkande 1980/81:1) föreföll det inte troligt att olikheterna kan förklaras enbart med hänvisning till skiljaktigheter i de faktiska förhållandena i de olika målen. En förklaring kan vara att domstolarna arbetar från olika utgångspunkter såväl när det gäller personutredningen och annan handläggning av målen som när det gäller valet av påföljd. Riksdagen uttalade att en ordning som — såsom här synes vara fallet — så påtagligt innebär att lika fall inte behandlas lika i våra domstolar från rättvisepunkt inte kan godtas. Efter riksdagens begäran om närmare undersökning av frågan har regeringen överlämnat uppdraget till den utredning som undersöker möjligheterna att använda utandningsprov som bevismedel vid trafiknykterhetsbrott (se NTfK 1981 s. 66).

En bred sammanställning av vidtagna och planerade åtgärder mot ekonomisk brottslighet har gjorts av riksdagens justitiekommitté med anledning av motioner (JuU 1980/81:21). Här kan olika intresserade få en överblick över detta svåröverblickbara område.

Glaes Örn

II. Brottsförebyggande rådet (BRÅ)

Inom ramen för rådets översyn av lagstiftning mot organiserad och ekonomisk brottslighet har tre promemorior publicerats.

I *Bokföringsbrott* (PM 1981:1) läggs förslag fram till en ny konstruktion och ändrade straffskalor för räkenskapsbrott. I dag kan ansvar för räkenskapsbrott dels följa enligt det i brottsbalkens gäldenärsbrottskapitel placerade bokföringsbrottet (11 kap. 5 § BrB) och dels enligt skattebrottslagens bestämmelse om försvarande av skattekontroll. Straffmaximum är i bägge fallen fängelse i högst två år. Skillnaden mellan de bägge bestämmelserna är främst att åtal för bokföringsbrott i motsats till vid försvarande av skattekontroll förutsätter att gäldenären gått i konkurs, fått eller erbjudit ackord eller inställt sina betalningar. Enligt förslaget avskaffas åtalsförutsättningen och de bägge brotten sammanförs till ett gemensamt brott som benämns bokföringsbrott och som placeras i brottsbalkens kap. 15. En särskild straffskala för grova brott med ett straffmaximum om fängelse i högst fyra år föreslås vidare. För lindrigare brott föreslås att det införs en straffbestämelse i bokföringslagen med endast böter i straffskalan.

I *Illegal kreaturshandel* (PM 1981:2) behandlas problemet med att vissa kreaturshandlare i betydande utsträckning säljer djur till slakterier utan att ta upp intäkterna till beskattning. Omfattningen av den handel som andras beskattning har beräknats till 100 milj kr årligen. Totala antalet kreaturshandlare i landet utgör mellan 200 och 300 personer. I promemorian föreslås att slakterierna skall åläggas skyldighet att avge kontrolluppgift för inkomsttaxering beträffande kreaturshandlare såsom redan är fallet i fråga om jordbrukare. Vidare föreslås att slakterierna skall inskaffa och efter anmaning lämna uppgift om vem som är producent av inköpta slaktdjur.

Den tredje promemorian *Dold ekonomi, kontrollnivå och samhällsmoral* (PM

1981:3) är en dokumentation från en konferens om medel mot ekonomisk brottslighet. I promemorian finns två mer teoretiska uppsatser om kontrollnivåproblem från sociologiskt och juridiskt perspektiv och vidare inlägg om bl a polisens resurser, datateknikens betydelse och om företagarnas och fackets inställning till samhällets kontroll av företag. Bland författarna kan nämnas professorerna Eckart Köhlhorn och Alvar Nelson, generaldirektören Jan Freese och LO-ekonomen P. O. Edin.

Av de konferenser och seminarier som rådet anordnat kan nämnas ett tredagarsseminarium om *Kontroll och brottslighet som historiska fenomen*. Bland det dryga tiotalet föreläsare fanns Gunnar Adler-Karlsson (Är kriminaliteten en cyklisk konstant i samhället?), Maria Bergom-Larsson (Brott i kvinnoperspektiv), Hannu Takala (Arbetsstadens sociala kontroll) och Martin Vejbrink (Social kontroll och småbrottslingars miljö i 1800-talets Västernorrland). Seminariet kommer att dokumenteras. Under våren anordnades också en konferens om *invandring och kriminalitet* som dokumenterats i rådets tidning *BRÅ-apropå*, som numera utkommer med sex nummer om året och som kan erhållas kostnadsfritt efter hänvändelse till redaktionen.

Dag Victor

III. Kriminalvårdsstyrelsen

Kriminalvårdsstyrelsens utvecklingsenhet har nyligen publicerat en rapport, *Frivård utan pengar*, om en försöksverksamhet vid skyddskonsulentexpeditionerna i Falun, Köping och Västerås.

Försöksverksamheten innebär, att individuella utbetalningar till klienter från kriminalvårdens anslag för behandling och stöd, till stor del har upphört. Istället — och i linje med det principiella ställningstagandet att klienterna har samma rätt till samhällets stödåtgärder som andra medborgare — har de berörda kommunerna svarat för beviljandet av denna form av hjälp. Försöksverksamheten är särskilt intressant därför att det har hävdats — inte minst av många frivårdsarbetare — att allvarliga praktiska nackdelar är förknippade med den uttalade principen. Undersökningen av försöksverksamheten har sålunda bl a omfattat frågan om i vilken utsträckning dessa nackdelar har uppkommit.

Utifrån undersökningens resultat bör följande understrykas:

- inget våld på expeditionerna sedan utbetalningarna upphört
- mer målinriktad verksamhet där man slipper bli avbruten av diverse ovidkommande händelser
- bättre relationer till socialvården, lättare att planera tillsammans
- ingen förändring till det sämre i relationen till övervakarna
- rättvisare kontaktfrekvens mellan klienter, ingen speciell favorisering av klienter nära expeditionen
- mer tid för behandlingsdiskussion mellan assistenterna.

Broschyrer med titeln *Utländska medborgare inom kriminalvården*, översatta till tolv främmande språk, finns tillgängliga inom kriminalvården. Broschyren är en förkortad version av vissa anvisningar etc med ett tillägg om utvisning. Utvisningsavsnittet är skrivet av invandrarverkets tillståndsbyrå. Avsikten med broschyren är att utländska intagna där skall kunna läsa om de möjligheter som finns

beträffande fritids- och biblioteksversamhet, studier, andlig vård, tolk- och översättningshjälp etc.

Broschyren är översatt till följande språk: arabiska, engelska, finska, franska, grekiska, italienska, polska, serbo-kroatiska, spanska, turkiska, tyska samt ungerska. En svensk version av broschyren finns också att tillgå. Denna är i huvudsak avsedd för personalen.

Kriminalvårdsstyrelsen har den 11 februari 1981 tillsatt en ledningsgrupp för samordning av verkets *åtgärder mot narkotikamissbruk på kriminalvårdsanstalterna*.

Ledningsgruppen består av sju personer varav tre från kriminalvårdsstyrelsen och fyra från linjeorganisationen. Ordförande är generaldirektör Bo Martinsson. Övriga ledamöter är avdelningschef Clas Amilon, KVS, kriminalvårdsdirektör Gunnar Engström, Umeå, anstaltsdirektör Ann-Britt Grünwald, Österåker, byråchef Vilhelm Karlström, KVS, anstaltsdirektör Anders Lindholm, Hall samt ombudsman Sven Selin, Stockholm. Överinspektören Ulla Bergkwist deltar som expert i ledningsgruppen.

Ledningsgruppen sammanträder på kallelse av ordföranden minst tre gånger per år. För insamlande av de uppgifter och erfarenheter som behövs för versamheten kan gruppen till sina sammanträden kalla befattningshavare inom kriminalvården samt företa resor. Personal för utrednings- och forskningsuppgifter tillhandahålles av kriminalvårdsstyrelsen som också utser sekreterare.

Ledningsgruppens uppgift är

- att definiera, undersöka och fortlöpande följa omfattning och spridning av missbruk
- att samordna pågående aktiviteter inom KVS för bekämpande av missbruk inom anstalterna
- att initiera åtgärder mot missbruk
- att följa lagstiftning som berör åtgärder mot missbruk inom kriminalvården, att utarbeta förslag till remissyttrande i sådana frågor samt att avge yttrande över KVS anvisningar i missbruksfrågor
- att hålla sig informerad om missbruksproblematik i andra länder samt om vetenskaplig forskning inom området.

Såsom nämns i föregående krönika (NTFK 1981 s. 65) har lagen (1974:203) om kriminalvård i anstalt, m m ändrats, främst i fråga om *isolering och annan begränsning i gemensamheten för de intagna*. I avvaktan på mera utförlig information om lagändringarna, som styrelsen kommer att lämna under hösten, återges här sammanfattningen i propositionen (1980/81:1).

I propositionen föreslås vissa ändringar i lagen (1974:203) om kriminalvård i anstalt. Flertalet av ändringarna berör reglerna om isolering och annan begränsning av gemensamheten för de intagna i en kriminalvårdsanstalt. I denna del föreslås bl a att den nuvarande huvudregeln om gemensamhet under arbete utsträcks till att gälla även vid arbetsvägran. För kollektiv arbetsvägran vid en sluten anstalt föreslås dock en särskild undantagsregel. Vidare föreslås att en intagen på egen begäran skall få arbeta i enrum, om lämplig plats kan beredas honom och särskilda skäl inte talar emot det. Nuvarande bestämmelser om isolering för att hindra att en intagen utövar menligt inflytande på en annan intagen får en mera restriktiv formulering. Detsamma gäller bestämmelsen om förutsättningarna för användande

av fängsel. I syfte att motverka onödiga förflyttningar mellan anstalterna föreslås att tillfälliga avskiljanden skall kunna ske i allmänt häkte. — Förslaget innebär vidare bl a att placering på en sk specialavdelning lagregleras. Placering på en sådan avdelning skall få ske dels vid kvalificerad fara för rymning eller fritagning som bedöms bli bestående för lång tid, dels när det finns särskild anledning anta att det är påkallat för att hindra en intagen från att fortsätta en brottslig verksamhet av allvarligt slag — t ex narkotikabrott — under anstaltsvistelsen. — I propositionen föreslås också en generell bestämmelse om att intagna i kriminalvårdsanstalter får föreläggas att lämna urinprov för kontroll av eventuell narkotikapåverkan. — Slutligen föreslås följdändringar i lagen (1976:371) om behandlingen av häktade och anhålla.

Lagändringarna har trätt i kraft den 1 januari 1981.

Föreskrifter i anslutning till dessa lagändringar har utfärdats av kriminalvårdsstyrelsen (KVVFS 1981:1).

Norman Bishop

IV. Svenska Kriminalistföreningens årsmöte

Vid Svenska Kriminalistföreningens årsmöte den 22 april 1981 debatterades över ämnet »Är vi på väg mot en ny kriminalpolitik?» med justitieministern Håkan Winberg och förre justitieministern Lennart Geijer som inledare.

Hela styrelsen omvaldes (se NTFK 1979—80 s. 300).

Föreningen hade glädjen att som sina gäster se rigsadvokaten Per Lindegaard, Dansk Kriminalistforening, professorerna Inkeri Anttila och P. O. Träskman, Kriminalistföreningen i Finland, och statsadvokaten Anstein Gjengedal, Den Norske Kriminalistforening.

Glaes Örn